כל אושי החברה

(המשך מעמוד 41)

מים עם אשתו וילדיו, טוביה עם מישפחתו, ישראל דנוך, שלמה גמליאל, בעל המיסעדה, ושאול יוסף, בעל פונדק שאול. לרוב היו מצרפים לנסיעה להקה תימנית, שהיתה מנעימה לאורחים את הזמן.

באותם ימי חג נראו הנשים בדרך כלל לבד, עם ילדיהן. הגברים היו מסתגרים באחד מאגפי המלון. הם שיחקו קלפים בסכומי־עתק. המישחקים נמשכו לפעמים ימים ולילות ללא הפסקה. היו פעמים שאורחים מחוץ־לארץ הצטרפו אף הם והשתתפו במישחקים. כמו האחים דויד ואמנון בחצ'יאן, הגרים בלוס־אנג'לס.

בווילה של רחמים בתל־ברוך היו גם כן אירועים משמחים ומפוארים, כמו הברמיצווה של בנו ברק. כולם היו שם: מנטש, שמואל אוחנה, מימון לוי, יעקובלה כהן, גנדי ואברשה טמיר. במסיבת־גן אחרת הבאתי איתי את יזהר כהן, והוא הצטרף ללהקה תימנית שהוזמנה ושר במשך כל הלילה.

ישראל דנוך כבר היה אז בפנסיה מעיריית תל־אביב. הוא הפך להיות פסל בשעות הפנאי, שהיו מרובות. פתח חנות מול מיסעדת ציון ואנשי בוהמה רבים הסתובבו שם בחנות — שחקנים כמו זאב רווח, שמוליק קראוס או מיכה שרפשטיין, ועוד חברה ששמעו על אנשי הפשע ה־„מאורגן" והיו סקרנים לראות אותם.

באותם ימים הדקתי את קשרי עם רחמים וטוביה והם עזרו לי בלי סוף.

לפני כשנה וחצי הוזמנתי על־ידי משה אפרתי, מנהל להקת החכשים קול ודממה. התלהבתי מההופעה המיוחדת, ובערב אחרי ההופעה הזמנתי את כולם למסיבה. נודע לי אז כי החכשים בלהקה זו מרוויחים כ־24 אלף לירות לחודש ורובם חיים בתנאים קשים ביותר. החלטתי לנסות ולעשות משהו בנידון, וסיפרתי על כך לידידי, רחמים וטוביה. הם גילו מייד נכונות לתרום וביקשו שאכין רשימה של דברים שלהם זקוקה הלהקה.

העובדה שהשפיעה עליהם ביותר היתה, כשסיפרתי להם שיש שם גם רקדנים חרשים תימניים ושאחד מהם אף אימצתי — בחור חירש בשם אמנון דמתי, יפה־תואר ומוכשר במיוחד, הגר במושב ליד לוד.

לא ידעתי דבר על בעיות של חרשים וחשבתי שאולי אפשר היה להציל משהו משמיעתו. הוא שומע מעט. חברי התעניינו ונתנו לי כתובת של פרופסור ידוע באירופה. תוך שבוע נסע אמנון לאירופה, לאותו רופא, ועבר במכון מיוחד את כל הבדיקות האפשריות. אך הרופאים קבעו כי ניתוח עלול לסכן דברים אחרים וקשה היה לו להחליט.

באותם הימים, כשעברתי בכרם־התימנים כדי לקנות אוכל לחיות, שאלו אותי טוביה ורחמים על התפתחות הבדיקות. וכשבאחד הימים אמרתי להם שהבחור חזר, שאל אותי טוביה: „נעמי, האם אמנון כבר שומע?"

פרחים ועציצים, ויסקי וקוניאק

ד רעיון שכסף יכול לפתור כל בעייה נראה להם מובן מאליו, והמשימה הפילנטרופית עם להקת החרשים נראתה להם חשובה. בישיבה במיסעדת ציון ערכתי את הרשימה שביקשו, וציינתי שבסטודיו ברחוב ישראל בק 41 אוהבים פרחים ועציצים. מייד קישרו אותי עם משתלה ותוך חודשיים התמלא הסטודיו בצמחיה ענפה, עד שמנהל הלהקה ביקש אותי בעדינות להפסיק לשלוח כל כך הרבה עציצים, מכיוון שלרקדנים לא נשאר חמצן לנשימה.

רחמים שכר שני צלמים וביקש לצלם בסטודיו, כדי שתהיינה להם תמונות בעלות איכות. התמונות צורפו לתוכנית. בהופעת הבכורה, באולם נחמני, היו, כמובן, רחמים וטוביה אורחי הכבוד, למרות שאינם מתלהבים במיוחד ממחול בן זמננו. לאחר הבכורה — כך הסברתי ימים קודם לכן — נהוג להזמין את כולם למיסעדה. התשובה היתה חיובית, כרגיל. אני בחרתי בפונדק שאול ורחמים בא איתי אל שאול, שהוא חבר ותיק וגם מרבה בהימורים, וביקש אותו להכין את הטוב ביותר. וכמובן, שהמחיר אינו קובע.

הזמנתי 30 איש. השולחנות היו עמוסים מכל־טוב. אני לא יודעת בדיוק מי השתתף במימון אותה ארוחה, אבל אמרו לי שזה עלה כ־50 אלף לירות — בלי המשקאות. את המשקאות הזמנתי אצל נתן צבי ושות', חברי מאז ימי המסיבות

(המשך בעמוד 44)

עליזה, מיכה ורון שגריר
לא רוצה התנחלות יד־עליזה

כ שהגיע ביום השישי האחרון מיכה שגריר לפאריס, הוא מיהר לפגישת עסקים חשובה. חברת־סרטים צרפתית גדולה חתמה עם חברת סירטי קסטל, שבבעלותו, את ההסכם הגדול ביותר שנפל בידי חברת הסרטים הישראלית: צילום שלושה פרקים מתוך שיבעת הפרקים אותם מתעתדת החברה הצרפתית להפיק, על מסעותיו של כריסטיאן ז'ק, הדרך החדשה להודו.

במהלך הישיבה עם המפיקים הצרפתיים, ניסה מיכה להתקשר כמה פעמים לחדרה של אשתו, עליזה, במלון מונט בלאן בפאריס. היא לא היתה במלון. באותו זמן היא היתה במסע־קניות יחד עם ידידת מישפחת שגריר, העיתונאית תמר גולן. עליזה חיפשה מתנה מיוחדת לחותנה, אביו של מיכה, קארל שוגר. היא רצתה להביא לקארל, שלקה בשיתוק חלקי לפני חצי שנה אחרי שטף־דם־במוח, מיתקן מיוחד, מגש־אוכל עם רגליות, המייועד במייוחד לאנשים המרותקים למיטתם.

אחרי חיפושים נרחבים הצליחו עליזה ותמר למצוא את המיתקן. רק אחר־כך, סיפרה תמר בעיניים דומעות עד כמה היתה עליזה מאושרת מהמתנה שהצליחה למצוא. היא חזרה למלון, שם המתין לה בנה הצעיר, חגי, בן ה־16. היא קבעה עם תמר שהיא וחגי יבואו לפגוש ערב לדירתה של תמר, שהיתה קרובה למלון, ושם ימתינו למיכה, שיסיים עד אז את עסקיו.

לפני שעליזה יצאה מחדרה במלון לכיוון ביתה של תמר, נשמע צילצול טלפון. היתה זו תמר גולן. היא ביקשה מעליזה לקנות בדרך תאנים, הפרי האהוב עליה. עליזה מיהרה לצאת ואמרה לחגי שהתעכב קצת: „אני קונה בדרך תאנים, ניפגש אצל תמר."

קציץ מצמיין קארל שוגר
קיבוץ במקום דוקטורט

הדרך בין מלון מונט בלאן לבין ביתה של תמר גולן עברה דרך חנות־הפירות ודרך בית־הכנסת הרפורמי הנמצא באותו רחוב. כשחלפה עליזה ליד בית־הכנסת, ספק אם היא ידעה שהבניין לידו היא עוברת הוא בית־כנסת, אירעה ההתפוצצות שבה מצאה עליזה את מותה.

מחמאה אחרי המוות

ב אותה עת היה מיכה בדרכה למלון. כשהגיע לקירבת המלון, הבחין בתכונה רבה. כמה ימים אחר־כך בביתו בירושלים, הוא נזכר שראה אנשים חבושים בראשם רצים ברחוב. כשנכנס למלון שאל את השוער לפשר המהומה. השמועה שהגיעה לאוזני השוער היתה שפצצה הוטלה בשגרירות־הלבנונית. הנמצאת גם היא באותו רחוב.

באותה שעה היה חגי בדרכו לביתה של תמר. הוא עבר ליד בית־הכנסת דקות אחדות אחרי ההתפוצצות. חגי, שחזה בזוועת ההרס, הגופות המרוטשים והדם, אינו מספר עד היום אם הבחין בגופתה של אמו או שרק חשש מהרע ביותר.

הבן והאב נפגשו בביתה של תמר. השעות חלפו, ותחת הרושם של הפיצוץ בבניין הסמוך הם החלו לחשוש. שיחות־טלפון למישטרה הצרפתית ולבתי־חולים גילו לשני הישראלים את גסות־הרוח המפורסמת של הצרפתים. תמר גולן היתה על סף ההיסטרייה.

ידידיה הרבים של תמר גולן יודעים על אחת האמונות המלוות אותה בשנים האחרונות. היא חושבת שהיא מביאה קללה ואסון על כל מי שקרוב אליה. לפני שנים היתה תמר יחד עם בעלה בשליחות באתיופיה. כשניסו השניים לחצות כביש, דהרה לעברם מכונית. בעלה דחף אותה גוויית האשה שנמצאה: „יש לה גוף של ילדה בת 15."

גם אחרי שמיכה זיהה במכון הפאתאלוגי את גופת הילדה בת ה־15 כזו של עליזה, עדיין התעקשו השוטרים הצרפתים בעניין גילה של עליזה בת ה־42. בהודעה הרישמית הראשונה על מותה הם קבעו את גילה: אשה בת 25.

אולם המגע עם המישטרה הצרפתית המשיך להיות קשה. למיכה התברר, שהמישטרה חשדה שעליזה, עוד לפני שזוהתה, היתה מניחת הפצצה. כשהגיע מיכה לשאול אודות אישתו, נחשד אף הוא. רק אחר־כך התברר שעליזה היתה קורבן טראגי וכך גם הוסר ממנו החשד. בקשתו של מיכה לעכב את פירסום שמה של עליזה, עד שהוא יספיק להגיע לארץ ולספר בעצמו לבני המישפחה על האבידה, נדחתה על־ידי הצרפתים חסרי הרגישות.

מכות־איוב שנחתו

ממסלול המכונית והציל את חייה, אך הוא לא הספיק לברוח בעצמו ונהרג במקום. מאז היא משוכנעת שרובצת עליה מה שהיא מכנה הקללה האפריקאית, ושכל היקרים לה נפגעים במכת גורל.

תמר חששה באותם רגעים כי גם ידידתה הטובה, עליזה, נפגעה מהקירבה אליה. כשמאוחר יותר התברר, שהתאנים אותם ביקשה הם שגרמו לכך שעליזה תימצא באותו רגע ובאותו מקום שבו אירעה ההתפוצצות, היתה לאומללה בנשים.

כשחלפו עוד שעתיים של מריטת עצבים ושל ספקות נוראים ועליזה לא הגיעה, הלכו השלושה למטה המישטרה הצרפתית. שם התברר להם, שאכן נמצאה באתר הפיצוץ גופה בלתי־מזוהה של אשה. אחרי מותה המשיכה עליזה, שנחשבה לאחת הנשים היפות בארץ, לקבל מחמאות. קצין־המישטרה שחילץ את הגופה הגדיר את

עליזה שגריר בצעירותה
אבא שחקן כדורגל

קארל שוגר (במרכז התמונה) חורש בארמות חפציבה
הטרגדיה הראשונה: התעוורות הרעייה